

# TRAMPSKÝ SPRÁVODAJ

tramp klubu bratislava

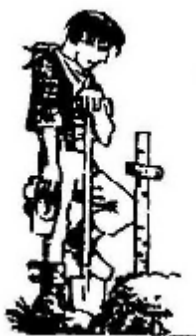
Informácie z Tramp klubu Bratislava



**CITÁT:**

**PANDÉMIA HOTOVÝ "ABŠŤÁK"!  
BEZ ZNÁMYCH TVÁRÍ, BEZ TÁBORÁKOV, BEZ  
KRÁSNYCH PIESNI A SVOJSKÉHO HUMORU  
SKRATKA BEZ KAMARÁTOV.  
NO NIE JE TO HROZNÉ?!**

**MAJÁK**



## Povstaňte kamaráti !

Ringo - T.O. Tri pramene,  
T.O. Pohoda, Pekaríngó  
19.11. 1947 – 3.1.2021



011-TS-345-nov-2021

„Tony“ Antonín Linhart, T.O. Mantrap, Pacifik  
3.4. 1940 – 8.1. 2021



## Česť ich pamiatke!

*Mečtí žije!*



„Kid“ – T.O. Starci, 2.2. 1936



„Pubo“ – T.O. Eldorádo 1945, 18. 2. 1936

„Stanley“ - T.O. Eldorádo 1945, 19. 2. 1934



Oslávenci vo februari  
50 rokov

Sioux, šerif T.O. Askalona, 27.2. 1971





## Veľa zdravia oslávencom želá

Tramp klub Bratislava

(Info-Bábovka)

### CANADA – ALJAŠKA – po cestách zlatokopov

Začiatok vyzeral celkom jednoducho. Bolo nás päť a tak, ako každý pravoverný moslim by mal raz v živote uskutočniť púť do Mekky, my trampí sme sa chceli vybrať na **8. svetový potlach do Kanady**, ktorý sa konal na **Bush River v Britskej Kolumbii**. A potom ďalej na sever, až do končín, ktoré ospevujú naše trampske piesne. Problém nastal, keď kamarát, ktorý mal jazykové znalosti a na starosti organizáciu, odrazu odmietol účasť. Zachránila to jedna česká „cestovka“, ktorú sme našli na internete a mala v ponuke zájazd, ako nám šitý na mieru. Spávalo sa v campoch, vo vlastných stanoch, žiadne hotely a trasa viedla na sever, tam kde nás ťahalo naše srdce. Akurát dátum nesedel a tak sme oželeli potlach a vydali sa za „Veľkú mláku“ v zostave **Mono** z T.O. Zlatá líška, **Džipo a Janka** z S.T.O. Nemecká dolina a T.S. **Benito**.

### PONDELOK 27.júna 1.deň

Zájazd začína až zajtra, no my vyrážame o deň skôr, aby sme sa dopravili do **Prahy** a stihli raňajší odlet lietadla. Zídeme sa na Hlavnej stanici a poniektorých prídu odprevadiť aj rodinní príslušníci. Keď s polhodinovým meškaním dorazí vlak, nastúpime, zamávame a začína náš ozaj „Veľký vander“. Do Prahy prídeme pred 23-ťou hod. Na stanici skúsime najprv taxi na letisko, ale sú drahí. Tak sa poinformujeme, v automate kúpime lístky a ideme Metrom. Za hodinu sme na letisku a stálo nás to po 26 Kč. Tam sa zložíme, spravíme posledné úpravy na batožine, aby vyhovovala leteckej preprave a môžeme do rána driemať. Našťastie každý máme dáku stravu z domu a do rána vydržíme.

### ÚTOROK 28.júna 2. deň

Posediačky predriememe do svitania. Keď sa rozvidní, ideme si vrozhybať nohy prechádzkou po vonku a spravíme pár fotiek s

vychádzajúcim slnkom. Pomaly sa začína život v letešnej hale a vpotom sa dostaví delegátka z cestovky. Zdvihnú sa aj ostatní účastníci vzájazdu a je nás spolu 11. Odovzdá nám naše pasy, vysvetlí nám čo vmáme robiť ďalej a popraje nám príjemnú cestu. Pre istotu si dáme s vJankou zabaliť batohy do fólie a ideme si vyzdvihnúť letenky. Batohy idú priamo do **Calgary** a my na colné odbavenie. Zvládneme ho bez vväčších problémov a o 8:30 odlietame. Počasie máme pekné a o dve hodiny pristávame v **Londýne na letisku Heathrow**. Je to obrovský kolos. Z terminálu 5 na terminál 3 ideme autobusom vyššie 20 min. Tam si vyzdvihneme letenky u prepážky kanadskej leteckej spoločnosti a máme tri hodiny času. Prejdeme sa, poobzeráme si tovar v letešných obchodoch, potom už len sedíme a čakáme. O 14-stej hod. odlietame Boeningom 777 spoločnosti Air Canada. Letíme za pekného počasia a pod nami skoro stále vidieť iba zamrznutý oceán. Našťastie pekné a dobré letušky sa o nás príkladne starajú, dajú nám najesť, napiť a ponúknu aj kávu. Po 10,5 hodinách letu pristávame v **Calgary**, správnom stredisku **provincie Alberta**. Bez problémov prejdeme cez colnú kontrolu a v hale sa stretieme s našimi sprievodcami. Oldom a jeho partnerkou Janou. Obaja sú už roky v Kanade žijúci češi, takže tým odpadá pre nás obávaná jazyková bariéra. Vonku nás čakajú dve veľké terénne autá. Keďže je nás šesť čechov a piati slováci, rozdelíme sa do nich podľa národnosti. Okrem nás štyroch je tu ešte ďalší bratislavčan, predstavil sa Jano. Najprv zjdeme do marketu nakúpiť dáke potraviny, lebo sem sme si nič doviezť nesmeli. Potom nám spravia malú okružnú prehliadku **Calgary** a skončíme v obrovskom obchode, kde predávajú všetko potrebné na lov, rybárenie a pobyt v prírode. Okrem predaja tu majú aj vystavené exponáty hádam všetkých zvierat žijúcich v tunajšej prírode. A to upravených a naaranžovaných do svojho prirodzeného prostredia. Proste úžasné, nevedeli sme kam pozrieť skôr. Nakúpime tu hlavne spraye proti medveďom a väčšina aj kartuše do plynových varičov. Jediné, čo nemali, bol technický benzín do Benitovho starého ruského variča. Keď sme sa už dost' pokochali a nakúpili, nasadneme do áut a pokračujeme. Prejdeme cez mestečko **Canmore** a kúsok za



Čakanie na odlet z Prahy\_Mono\_Jana\_Benito.



Outdoorový v Calgary pre pobyt v prírode.



Nákup potrebných vecí na táborenie



## ALBERTA



Trasy ktoré sme prešli.

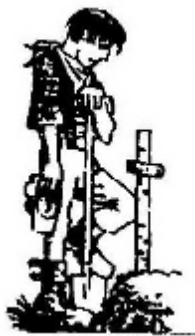


camp Wapiti



ním je **camp Wapiti**. Tam postavíme stany, dáme si dačo na večeru a poberáme sa spať. Musíme si odpočinúť a vyrovnať sa s desať hodinovým časovým posunom. Iste sme oveľa viac severnejšie ako doma, lebo je 22 hodín a stále je ešte vidno.

*Pokračovanie na budúce*



## **Povstaňte kamaráti !**

**F**ebruar 2021

Odišiel nám ďalší, dobrý kamarát, ktorý patril k zakladateľom T.O. Zlatá líška

**Daniel Barkol – „Cvalík“.**

**\* 1949 † 13.1.2021.**

Až do vojenčiny sa aktívne zúčastňoval na budovaní nášho kempu Škvrna na Bajzdrici /Vydrici. Po vojenčine sa oženil a svojho koníčka preorientoval na vodu. Miloval Dunaj aj more.

Posledné roky sa aj s rodinou väčšinou tomuto

venoval. Jeho nečakaný odchod nás všetkých zarmútil o to viac že je to už šiesty kamarát čo nás v poslednej dobe opustil. V tejto karanténovej dobe sa žiadny smútočný obrat nekonal a tak na jeho prianie bude jeho popol , keď to doba dovolí spočívať v mori, v Dunaji aj na cintoríne v Rači.



*Posledné Ahoj za T.O. Zlatá líška Mono*

## **„PLAMENĽ“ – Jan Lukačovič**

**\*29.7.1952 – †18.2.2021**

Zakladateľ a šerif trampskej osady Malí Bobry – Bratislava (1968), pesničkár člen

kapely „PLAMENE“

Známy tiež na vystúpeniach: „Večer trampských piesní“ Bratislava-Rača (1969)

Porta-Sokolovo (1972), oblastné kolo porty- Bratislava (2004), festival trampskej piesne – Blatina (2010; 2017) a účastník mnohých malých festivalov: Košariská, Trnava, Chřibsko-Karpatsky festival. Vydal zborník svojej tvorby spevník „Kaktus“, a tiež niekoľko CD nosičov svojich piesní a skupiny Plamene a kamaráti.

*Za TO Malí Bobri Džipo*



**Skupina „Plamene“ - Blatina 2017**

Zduženie Severka venovala „Plameňovi“ viac pozornosti online na svojej web stránke:

<http://www.severka.online/index.php/events/plamen-jan-lukacovic/>

S kamarátom Plameňom sme sa rozlúčili v piatok 27.2.2021 na račianskom cintoríne v Bratislave-Rači



*23.2.2021 náa navždy opustil kamarát*

*„ŠŤÁVA“ – Ondrej Škrovan*

*Člen Unie Tramských samotárov Stupava*

*Info: „ČIRO“ – Miroslav Nermec*

**Česť ich pamiatke!**



# Čerstvá správa od protinožcov

*Hech žije!*



info. Mates  
18.2.2021.



***Kamarát***

***„BUBRO“ - Ján Vávra***  
*v týchto dňoch oslávil svoje  
životné jubileum 70 rokov, ktoré  
oslávil v kruhu kamarátov  
v Austrálii.*

Veľa zdravia „BUBROVI“ želá

Tramp klub Bratislava



CANADA – ALJAŠKA – po cestách zlatokopov

STREDA 29. júna 3. deň

Prvá noc v Kanade bola teplá, budíme sa spotení. Vstávame o šiestej, urýchlene balíme a stíhame za hodinu vyraziť. Začíname prehliadkou **Národného parku Banf**. Pozrieme si pereje na rieke **Bow** a unikátny **Banf Spring hotel**. Ako stavebný materiál poslužil kameň, ktorý sa hromadil pri stavbe Kanadskej Pacifickej železnice cez Skalisté hory ( *postavená v r. 1881 – 1885 a spojila východ Kanady s Britskou Kolumbiou*). Potom navštívime a prezrieme si mestečko **Banf**. Tu sa Benitovi podarí za výdatnej pomoci našej sprievodkyne Jany konečne zohnať benzín do variča.



V obchode s farbami. Po prehliadke mesta pokračujeme proti prúdu rieky Bow. Na jazere Lake Louise si dohodneme voľno a vyrazíme na samostatnú prehliadku. Počasie je striedavé. Mrholí a občas vyjde i slnko. Pozrieme si jazero s krásne zelenou vodou a potom sa dáme na výšlap ďalším jazerám. V polovici kopca je malé jazierko Lake Mirror (*Zrkadlo*). Pokračujeme stále vyššie, až ku Lake Agnes. V tejto výške plávajú na hladine ešte zvyšky ľadu. Spravíme si fotky okolia i vodopádu, ktorý z jazera vyteká a vrátíme sa dolu. Zájdeme si pozrieť hotel Fairmont. Je možnosť sa tam aj najesť, ktorú poniektorí aj využijú. Po štyroch hodinách sa zídeme pri autách a ideme si pozrieť ešte Morain Lake (*Morénové jazero - je to snád' najfotografovanejšie jazero a spolu s jazerom Peyto sa nachádza skoro v každom kalendári z Kanady*). Potom pokračujeme až na Bow Summit – vrchol rozvodia, do výšky 2089 m. n. m. kde z ľadovca pramení rieka Bow. Tam si z výhliadky pozrieme jazero Peyto a spustíme sa údolia rieky Mitaya. Po chvíli vidíme nášho prvého medveďa grizliho. Pásol sa na pravej strane cesty na rozkvitnutých púpavách a úžasne pózoval množstvu fotografujúcich. Oldo s Janou nám tiež postáli, aby sme si aj my to fotenie užili a podarili sa nám ozaj pekné zábery. Potom pokračujeme ďalej a asi po pol hodine nám cez cestu prechádza čierny medveď, no podarilo sa nám ho odfoťiť iba zozadu. Rampart Creek sa volá camp, kde ideme prespať túto noc. Okrem nás tam táborí hodne ľudí v stanoch i karavanoch. Najprv postavíme stany, potom dačo povečeriame, vo veľkom ešuse uvaríme čaj, posedíme kým ho vypijeme a po 22-tej hod. sa poberieme do stanov. Začína poprškať, tak si na zajtra pripravíme pršiplášťe a ideme spať.

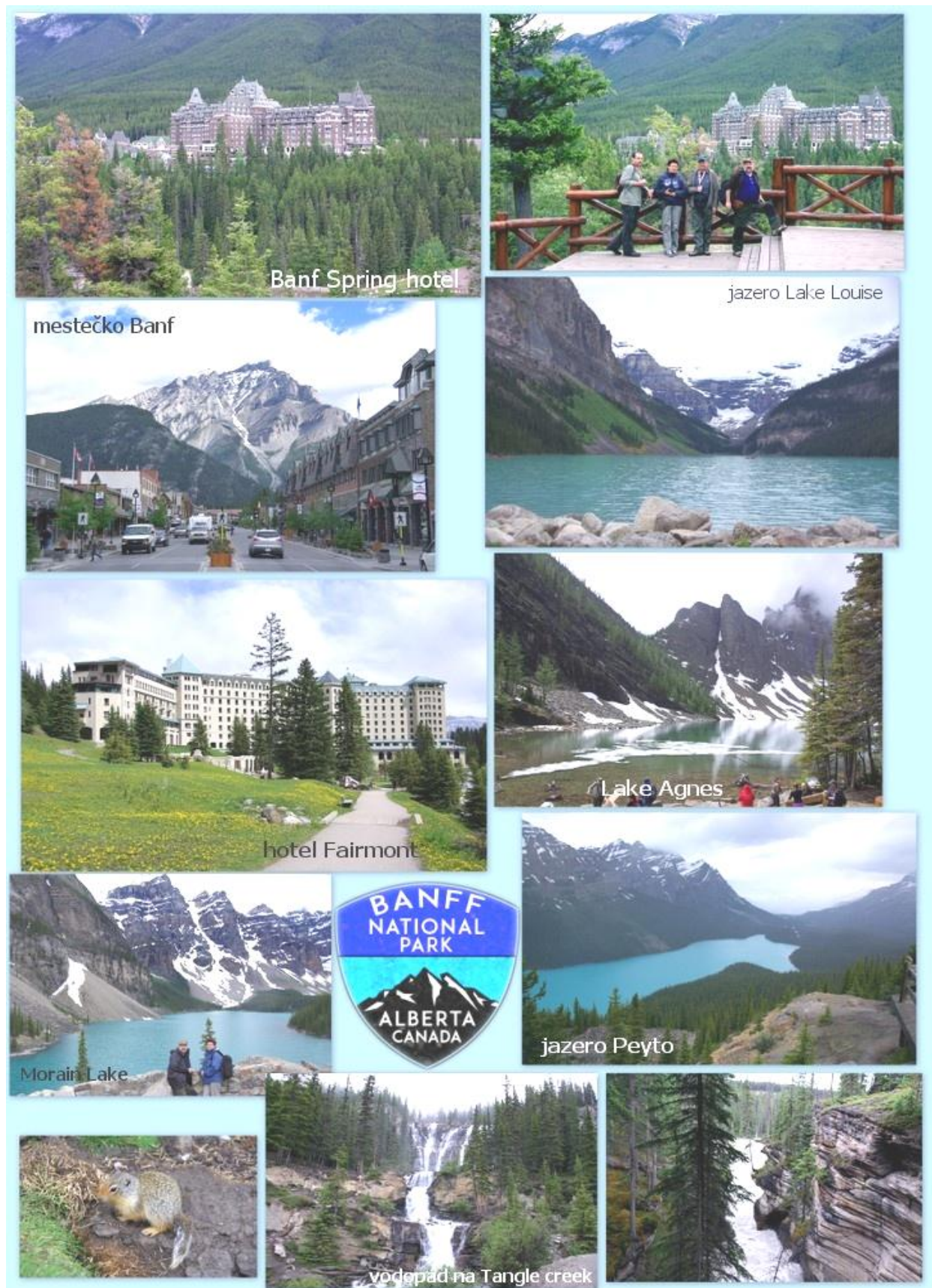
### ŠTVRTOK 30. júna 4. deň

S kratšími, či dlhšími prestávkami pršalo celú noc. Budíme sa o 5:30 a stále ešte prší. Pobalíme veci a až potom vylezieme zo stanov. Umyjeme sa v rieke, dobalíme veci, naložíme ich do áut o siedmej hod. vyrážame. To už sa nachádzame na území Národného parku Jasper. Prvá zastávka je pri ľadovci Athabasca. Je tam aj Infocentrum, kde si pozrieme dokumentárny film o ľadovci, malé múzeum a možnosť dať si kávu. Najviac nás zaujali tabuľky s letopočtami, ktoré označovali, ako sa v priebehu

posledných asi 200 rokov ľadovec znižuje. Po hodine pokračujeme k vodopádu na Tangle creek. Tu sa zdržíme akurát na fotenie a presunieme sa k ďalšiemu vodopádu na rieke Sunwapta. Nie je to typický vodopád, ale úzky skalný kaňon s kolmými stenami, ktorým sa valí množstvo vody. Je to tu výborne zabezpečené a z mostíkov je vidieť priamo do kaňonu. No najväčšie vodopády nás ešte len čakajú. Sú to vodopády na rieke Athabasca prameniacej z Columbijského ľadovca. Keď sa rieka vymaní zo skalného kaňonu a rozleje do šírky, tak tí ktorí ju splavujú, tu nastupujú do raftových člnov. Prezrieme si to, pofotíme a pokračujeme ďalej. Po chvíli opäť vidíme na pravej strane čierneho medveďa, no nemal záujem o fotenie a uhol do lesa. Dorazíme do mestečka Jasper a dáme si hodinu na prehliadku. Prejdeme obe hlavné ulice, no najviac obchodov je tam so suvenírmi. Sme ešte len na začiatku cesty, takže zatiaľ nič nekupujeme. Na okraji mesta Hinton, v nákupnej zóne si dokúpime v potravinách stravu na dva dni. Nazreli sme aj do ostatných obchodov a v Canadian Tire (obchod pre šport, náradie a záhradu), v športovom oddelení sme našli zaujímavú stravu. Rôzne druhy dehydrovaných jedál v sáčkoch. Stačí do toho sáčku naliať pol litra vriacej vody, zazipsovať ho, nechať päť minút nabobtnať a môže sa jesť. Rovno zo sáčku! Nakúpili sme si ich zopár a keďže sa ukázali ako veľmi chutné a praktické kupovali sme si ich potom počas celej dovolenky. A hlavne, netreba potom umývať ešus !! Tí, čo neskôr pôjdu šlapať trek cez Chilkootsky priesmyk tam kúpili aj dezinfekciu na vodu. Vraj to v tej divočine je potrebné. Potom pokračujeme cez Muskeg River, Grande Prairie a Beaver Lodge do campu v Hythe. Najprv postavíme stany a keďže svieti slnko a fúka dosť silný vietor, rozložíme si na tráve veci ráno na mokro zbalené. Kým preschnú, v krytom prístrešku uvaríme vo veľkom hrnci cestoviny s Lunch meatom. Typický trampské jedlo, ale všetci štyria sa dobre najeme. Je 23 hodín a až teraz zapadá slnko. Ani v noci sa celkom nezotmie, stále je šero. Vidno, že pokračujeme na sever. V tomto campe majú zaujímavovo vyriešené toalety a sprchy. V starom železničnom



vagóne. Tak sa ešte zjídeme osprchovať a stíhame zaľahnúť pred polnocou.



## MAREC - 2021

### Tramenské mobilní muzeum Vám nabízí E-knihy.

Na podporu finanční situace muzea jsme se rozhodli rozšířit nabídku knih z našeho archivu, v podobě elektronické knihy, kterou lze číst/prohlížet v počítači, případně si ji i vytisknout. Uváděnou cenu berete prosím jako Váš sponzorský dar muzeu a nikoliv honorář autorům !

#### **V současnosti nabízíme tituly :**

**Vzpomínky na Rykatado – 68 stran, autor Joe Ježek, 100.- Kč**

Kapitoly z kroniky předválečné STO Rykatado Liberec a osobní vzpomínky účastníka pokusu o jeho vzkříšení k činnosti z let 1966-1969

**Tramenské domovenky – 108 stran, cca 1135 domovenek, autor TRAMUZ, 250.- Kč**

Barevná kniha obsahující jednak domovenky vlastněné přímo muzeem a dále zaslané kamarády nebo nafotografované na různých setkáních, potlaších apod. Vždy 12 domovenek na jedné straně A4.

**Tramenské vlajky – 349 stran, cca 1320 vlajek, autor TRAMUZ, 300.- Kč**

Barevná kniha obsahující jednak vlajky vlastněné přímo muzeem a dále zaslané kamarády nebo nafotografované na různých setkáních, potlaších apod. Vždy 4 vlajky na jedné straně A4.

**Tramenská razítka – 28 stran, cca 230 razítek, autor TRAMUZ, 50.- Kč**

Vlastní razítka jsou černobílá, vždy 12 razítek na jedné straně A4. Pocházejí z korespondence muzea – dopisů apod.

**Tramenské PFky – 183 stran, cca 620 PFek, autor TRAMUZ, 200.- Kč**

Pfky z muzejních sbírek od r. 1968 do současnosti (výběr)

**Tramenská zvadla – 187 stran, cca 500 zvedel, autor TRAMUZ, 200.- Kč**

Zvadla z muzejních sbírek od r. 1968 do současnosti (výběr)

**U dalších děl zatím nemáme souhlas autorů s jejich šířením !!!**

**Jak knihy získat :**

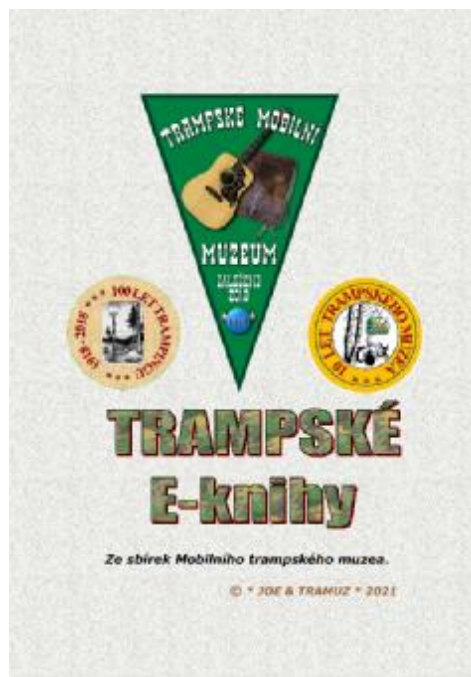
zašlete potřebnou částku na konto **2900378198/2010**  
ze zahraničí je IBAN **CZ31 2010 0000 0029 0037 8198**

do zprávy pro příjemce napište svoji mailovou adresu a uveďte : „**Sponzorský příspěvek – jméno Vás nebo osady**“

zašlete zprávu o zaplacení na adresu [joejezek@seznam.cz](mailto:joejezek@seznam.cz) a specifikujte svůj požadavek, co chcete poslat

poověření provedené platby ihned odešleme patřičné soubory přes službu ÚSCHOVNA  
vy pouze kliknete na došlý odkaz a soubory se stáhnou do Vašeho PC, kde si je můžete  
zařadíte do patřičných složek.

všechny soubory jsou PDF a lze je tedy v každém PC prohlížet, případně je vytisknout





## Licenční pravidla :

kamarádům ze své osady je klidně nakopírujte  
ostatním kamarádům (mimovaši TO) doporučte výše uvedenou cestu jak je získat.

*Realizační tým trampského múzea*

## APRÍL – 2021

### Informacia o stretávaní sa Tramp klubu - Bratislava

*I napriek sľubovanému uvoľňovaniu a otváraníu prevádzok platí aj naďalej uzatvorenie reštaurácií. Majiteľ Slamky nás na možnosť otvorenia prevádzky včas upozorní zatiaľ platia i naďalej nariadenia pandemickej komisie do úplného zrušenia.*

*O možnosti otvorenia a stretávania sa Tramp klubu v reštaurácii Slamená Búda Vás budeme informovať prostredníctvom tejto stránky*  
*Tramp klub Bratislava*

## Povstaňte kamaráti !



### Poslední poděkování Mývale

**Hanka Hosnedlová | 10. 4. 2021 | Tramping**

**Odešla Alena Kennedy, trampka a nadaná spisovatelka, jejíž osud se uzavřel na severu Kanady v yukonském Klondiku**

Sedím u psacího stolu, zapaluji další pamětní svíčku a listuji v objemném fasciklu tiskovin a dopisů od Mývaly (Alenka Kennedy), kamarádky a trampky z kanadského Yukonu. Před několika hodinami jsem se dozvěděla o tom, že vzdala svou pozemskou pouť a odebrala se na nebeskou stezku. Ještě pár hodin před smrtí mi ale v noci ze šestého na sedmý duben poslala řadu mailů se svými obvyklými osobitými minikommentáři. Ani zdaleka jsem netušila, že jsou poslední... Až teď, v tuhle přesmutnou chvíli, mi bolestně došlo, že už nikdy od ní nedostanu ani mail, ani dopis nebo vzkaz, že je to konec – navždy a bez výjimek... A tak se moje zarmoucená duše vrací ke vzpomínkám, z nichž mnohé zákonitě vybledly, ale všechny ty řádky na bílém papíře je dokážou zase alespoň na chvíli vzkřísit k životu a vdechnout jim kouzlo minulosti.



Mývalu, tehdy se jmenovala ještě Alena Švábenská, jsem prvně potkala na vandru – tehdy jako členku trampské dívčí osady Trojí zákon, k níž patřily ještě Tapi a Kytka. Všechny byly milé a příjemné. A ačkoliv Mývala byla o pár let mladší než já, našly jsme poměrně rychle společnou řeč – a to v překotném povídání o knihách a tehdy populárních spisovatelích. Mám dojem, že tenkrát Mývala studovala, nebo už dostudovala, knihovnickou školu. Ale tuhle zálibu v knihách jsme pak sdílely i ve znovu navázaných pozdějších kontaktech. A ještě v něčem jsme se shodly – v touze po svobodě a romantice, kterou se Mývale podařilo naplnit dříve než mně.

V roce 1977 se totiž rozhodla natrvalo opustit republiku a toto rozhodnutí realizovala naprosto netypickou emigrantskou cestou. Totiž cestou přes severní Afriku, k čemuž jí napomohl zakoupený turistický zájezd do Tuniska. V této zemi a následně v Egyptě strávila dva nezapomenutelné roky a byly to časy nadmíru exotické, které jsem měla to štěstí alespoň ve stručnosti sdílet díky jejímu rukopisu z této doby, který mi kdysi poslala. Škoda jen, že jej nestačila dopsat a dotáhnout na knihu. Ta by se jistě četla jako bestseller. Nicméně o další etapě její životní cesty už kniha vznikla a musím dodat, že měla velký čtenářský úspěch. Jmenovala se Trvalé bydliště Klondike aneb Kde medvědi dávají dobrou noc. Nebyla ale její knižní prvotinou – tou byl povídkový sborníček, vydaný Avalonem a nazvaný Zákon Yukonu a jiné povídky.

Když v roce 1979 Mývala opustila Afriku, zakotvila na chvíli v kanadském Torontu a posléze ve Vancouveru, kde fungovala poměrně početná tramská komunita. S těmito kamarády se mimo jiné dostala na potlach, kde shodou okolností poznala Kennedyho, za kterým se pak vypravili i do jeho bydliště na Klondiku. Zdá se, že Mývalu okouzli nejen Kennedy, který měl za sebou víc než dobrodružnou cestu okolo světa, ale i divoké krásy Severu. A tak našla svůj nový domov na Bear Creeku, asi dvanáct kilometrů od Dawsonu, ve srubu z dob zlaté horečky. I když Kennedy srub přistavěl a uvnitř vybavil, pořád ještě to bylo poněkud drsné bydlení – bez elektřiny či přívodu plynu, bez zavedené vody a odpadu... Teprve když prvorozenému Mishovi bylo asi tak pět let, byla do srubu zavedená elektrika. A to byl už na světě i druhý synek – Olin. Ale dobrodružství tím konec rozhodně nebyl. Z Mývaliny knihy se dozvíte o střetnutí s medvědy, kterých je v těchto končinách víc než lidských obyvatel, o smečce jejich psů, o Kennedyho lovu lososů, o zvláštnostech tamního sněhu, o indiánech v okolí, o historkách z dawsonského pubu... Nesmím opomenout, že se společně s Kennedym podíleli také na napravení omylu s místem hrobu Eskymo Welzla, který byl kdysi také občanem Dawsonu. A milovaný Sever neopustila, ani když se její těžké onemocnění začalo zhoršovat. Znovu jsem se s Mývalou setkala až začátkem devadesátých let v Coloradu a začaly jsme si dopisovat, Mývala čas od času zatelefonovala, abychom si vyměnily zásadní novinky ze svého okolí – moc ráda jsem poslouchala její vemlouvavý jemný hlas a zasvěcené vyprávění o tamním životě. Později jsme zákonitě přesešly na internet, který byl Mývaliným mostem spojujícím ji s ostatním světem. V roce 1998 jsem při dvouměsíční cestě po Kanadě a Aljašce, kterou jsme s kamarádkou Zuzanou podnikaly vesměs stopem, navštívila na několik dnů i Mývalino bydliště. Díky ní a její ochotě se nám věnovat jsme se dozvěděly spousty detailů a konkrétních věcí o zlaté horečce, o místní historii i způsobu života, zažily i blízké setkání s medvědem nebo dramatický problém se stávkujícím autem s automatickým řazením. Byly to hodně zvláštní a nezapomenutelné dny.



*Mývala v zimním Dawson City. V pozadí zřejmě legendární hotel Westminster, jedna z mála budov z dob Zlaté horečky, které přečkaly požár města. Nocleh ve Westminsteru stál ve své době údajně tolik, jako roční pronájem bytu v New Yorku (pozn. red.)*

Další naše setkání tentokrát nebylo osobní, ale na stránkách krajských novin Nový domov, které vycházely v Torontu a s nimiž jsme obě – nezávisle na sobě – spolupracovaly. Některé z Mývaliných článků jsem si vytiskla a zařadila ke složce jejích dopisů.

Mývala ale také cestovala s rodinou na jih, zejména do Mexika, pak opakovaně do vlasti, odkud také podnikala letecké zájezdy do Egypta, aby si oživila vzpomínky z oné první emigrantské etapy. Bohužel, svou maminku, kterou skutečně milovala, už při své první návštěvě Brna po pádu totalitního režimu nezastihla. Párkrát jsem zajela za Mývalou v době jejího pobytu v Praze, abychom si trochu popovídaly, jednou nebo dvakrát v Brně, po Kennedym jsem jí posílala knihy, o které měla zájem - a musím uznat, že měla i slušný přehled přes českou aktuální literaturu. V posledním čase ale zůstalo už jen u korespondence přes mail.



Až do téhle chvíle jsem si vlastně ani neuvědomovala, ke kolika zážitkům a životním poznáním jsem díky Mývale vlastně došla. A tak jí ještě dodatečně tam nahoru za vše znovu a upřímně děkuji, snad mne uslyší...

**(Pozn. red.: ve středu 14. dubna přineseme Mývalin text Čekání na jaro v Dawson City)**

tady jsou ty odkazy , prosím rozesli je dalsim kamaradum ,, , díky kennedy

<http://www.musicopen.cz/index.php/tramping/4134-posledni-podekovani-myvale>

<https://www.tramsky-magazin.cz/blog/myvala-odesla-z-klondike-k-nebeskym-ohnum-alena-kennedy-rozena-svabenska-27-8-1951-7-4-2021-978.html>

[www.tulaciseveru.estranky.cz](http://www.tulaciseveru.estranky.cz)

**Česť jej pamiatke!**  
**Redakcia TS a Tramp club Bratislava**



**MÁJ – 2021**

**JEDNA BOSÁ, DRUHÁ NEOBUTÁ**  
**se stala**

**AUDIOKNIHOU .....od Dany V**

*Do našich knižnic*



Kamarádi moje knížka JEDNA BOSÁ, DRUHÁ NEOBUTÁ se stala AUDIOKNIHOU v audioknižním vydavatelství ČTIMI. Pro nás, už notně "cetileté" info jak načtenou knihu získáte!

Ptala jsem se Petra (ten co knihu načetl):

Dana: Prosím, ta kniha bude na CD? Dana

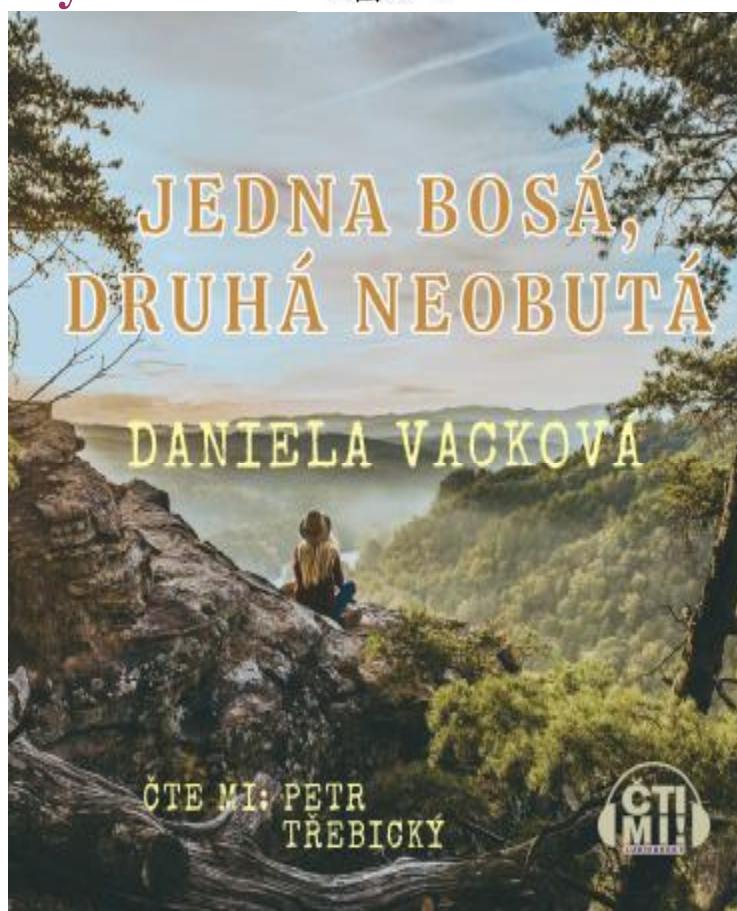
Petr: Ne. Jenom v digitální podobě. Po zaplacení se stahuje do počítače ve formátu mp3. Je možné ji poslouchat na mp3 přehrávačích. Na počítači, nebo na chytrých telefonech. Na CD je ji možno nakopírovat, ale jen jako data. Opatrujte se! Petr

<https://www.facebook.com/ctimiaudioknihy/photos/a.400364927270153/79897640740901/>

ps: pro zájemce, mám ji doma i v papírové podobě!

A od pana vydavatele vzkaz Zde je přímo odkaz na zakoupení knihy:

<https://www.ctimi.cz/downloads/jedna-noha-bosa-druha-neobuta/>>



Dana Vacková

## JÚN – 2021

*„Kto žije!“*



### Júnoví oslávenci

**Negro**, T.O. Kalimantan oslávi 11. júna 70 rokov

**Myšina Šaman**, T.O. Manila, neskôr T.O. Starci, oslávi 13. júna 88 rokov.

**König** člen partie „Kačičáci“, oslávi 17. júna 84 rokov.

**Luby**, TP (Trampská partia) Túlaví starci, oslávi 22. júna 90 rokov. K okrúhlemu a krásnemu jubileu blahoželáme.

**Mesác**, T.O. Rivada oslávi 29. júna 85 rokov.



**Veľa zdravia oslávencom želá**

**Tramp klub Bratislava**

*(Info-Bábovka)*

## AUGUST – 2021

*„Kto žije!“*



### Augustoví oslávenci

**Brko – RTZ – Pezinok**, oslávil 30 júla 50 rokov



**Pivec** - T.O. Indián, oslávi 2. augusta 87 rokov

**Pedro Kačičák** - partia Kačičáci a Flekošovci, oslávi 3. augusta 84



**Jacky** - T.O. Rudý šíp, oslávi 29. augusta 89 rokov



**Veľa zdravia oslávencom želá**

**Tramp club Bratislava**

*(Info-Bábovka)*



## AUGUST – 2021



### **Povstaňte kamaráti !**

28. 8. 2021 zomrel vo veku 83 rokov

„Greenhorn“- **František Vasky**, šerif T.O. Desperádo, Vancouver - Kanada (založená. v r. 1955),

So zármutkom Vám oznamujeme že, náš brat, strýko alias „Greenhorn“ - František Vasky, zomrel počas minulého víkendu vo Vancou-veri v ústavnom zariadení, kde nám to potvrdili zatiaľ len ústne a od stredy sme v kontakte aj s Kanadskými úradmi, takže viac povedať momentálne nevieme.

K udalosti sa vrátíme. Zatiaľ ďakujeme za pochopenie.

S pozdravom a pekný víkend prajú „Greenhornové dievčatá“ - Janette a Zlatica

*Česť jeho pamiatke!*

*Redakcia TS a Tramp club Bratislava*



## SEPTEMBER– 2021



### **Povstaňte kamaráti !**

S lútosťou oznamujeme, že dňa 1. septembra 2021 sa vo veku 83 rokov na svoj posledný vander vybral Antonín Tomino Španko, člen TO Tornádo a Tramp klubu Bratislava.

*Správa prišla z TZ Severka, kam ju poslala Tominova vnučka*



Osadná vlajka a domovenka

Z osady Tornádo (zal. 1949) na stretnutia Tramp klubu Bratislava chodili pravidelne Rony a Johny Bill, obaja nás žiaľ už dávnejšie opustili. Aj keď Tomino na TCB nechodil (žil mimo BA), bol členom TCB a o dianie sa zaujímal - Johny Bill mu pravidelne doručoval Trampský spravodaj. O histórii TO Tornádo písali v Trampský spravodaj Tramp klubu Bratislava v novembri 2015.

*Info: Andy Bábovka*

*Česť jeho pamiatke!*

*Redakcia TS a Tramp club Bratislava*



## OKTÓBER – 2021

### októbroví oslávenci

Eric Buffalo T.O. Netopier Piešťany – 1. októbra – 70 rokov



Džipo S.T.O. Nemecká dolina – 4. októbra - 70 rokov



Andy, T.O. Manila - 26. októbra 88 rokov



Info: archív - Trampský spravodaj Tramp klubu Bratislava



## Veľa zdravia oslávencom želá

Tramp club Bratislava

### Jesenný výšlap

Ahojte kamaráti, OZ Priatelia lesa ťa pozýva na tradičný jesenný výšlap.

Trasa - štart o 9.00 hod štart: Bowling Harmónia - (270) - Medvedia skala (344) - Zochova chata (455) - Čermák (595) - Zbojnícke (610) - Vápenka (590) - Nad hviezdárňou (580) - Zámčisko (468) - Pod Zámčiskom (395) - Harmónia Sandra bar (270).

<https://mapy.hiking.sk/?hpid=y2BSd>

Dobrú náladu a hudobné nástroje zo sebou 😊

Ahoj kamarát, DTS ZÁLESÁK Ťa pozýva na

# 1. JESENNÝ VÝŠLAP

**ZRAZ:** BOWLING, Harmónia o 9:00 hod.

**TERMÍN:** **sobota 23. októbra 2021**

**CIEL':** SANDRA BAR, Harmónia

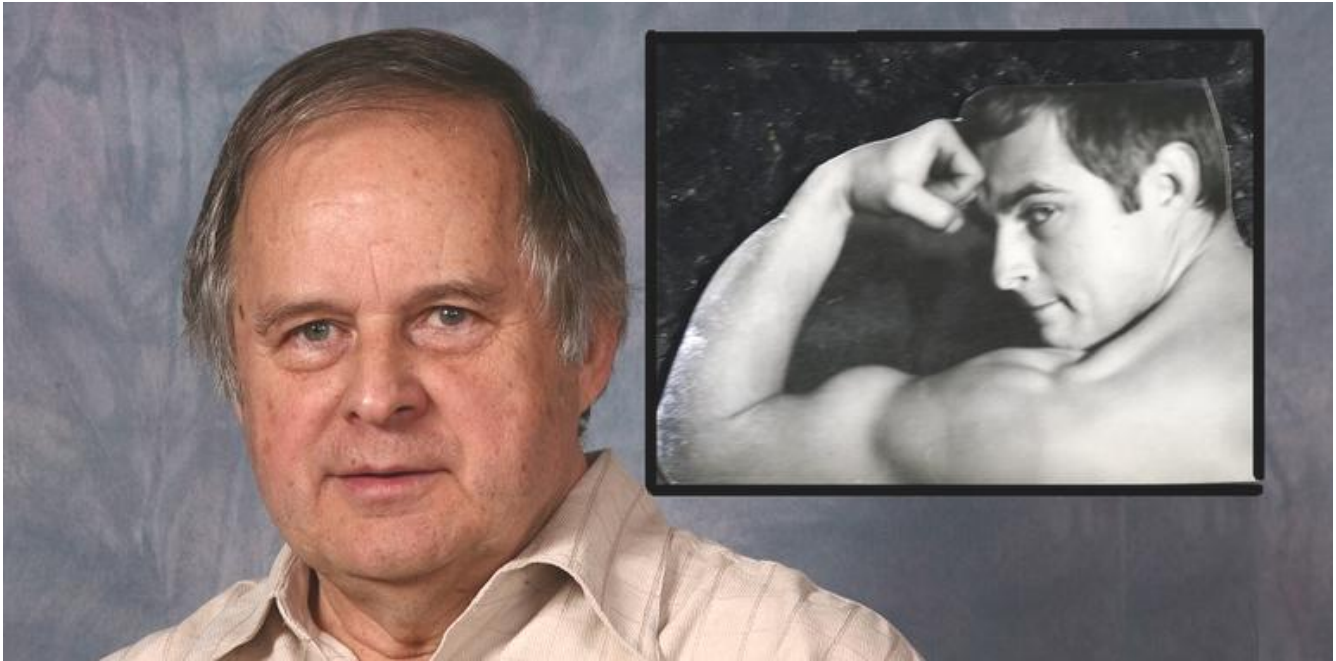
TRASA: Bowling Harmónia - (270) - Medvedia skala (344) - Zochova chata - (455) - Čermák (595) - Zbojnícke (610) - Vápenka (590) - Nad hviezdárňou (580) - Zámčisko (468) - Pod Zámčiskom (395) - Harmónia Sandra bar (270)

BRATISLAVSKÝ SAHOSPRÁVNÝ KRAJ



Staré Mesto spoznával na kolobežke, Slovensko na bicykli a bol aj jedným z prvých bratislavských kulturistov...

Link na jeho článok v Bratislavských novinách :



<https://www.bratislavskenoviny.sk/sport/67848-bohuslav-rapos-po-bratislave-jazdil-na-kolobezke-uz-v-roku-1948-ale-najviac-ho-bavila-zakazovana-kulturistika>

*Zdroj: ifo poslal sám autor Bohuslav Rapoš*



**DO POZORNOSTI!** Bohuslav Rapoš v máji 2015 vydal knihu (resp. autobiografický román) z jeho života s titulom *Pokiaľ je ešte na trhu dostupná doporučujeme - dobré čítanie.*



**Bohuslav Rapoš** sa narodil 18. mája 1940 v Bratislave. Školy navštevoval v rodnom meste. Po ich skončení najprv pracoval na Novej scéne ako vyučený elektrikár. Popritom stvárňoval malé roly aj na javisku. Po skončení štvorročného konzervatória, odbor dramaturgia - herectvo, sa stal riadnym študentom na Slovenskej

bohosloveckej evanjelickej fakulte v Bratislave. V roku 1967 vypísal Čs. rozhlas konkurz na obsadenie miesta do Slovenskej umeleckej realizácie, do rozhlasového hereckého súboru (RHS). Konkurz vyhral a bol prijatý spomedzi mnohých. Stvárňoval hlavné aj vedľajšie postavy v mnohých rozhlasových hrách, rozprávkach, čítal texty v rôznych reláciách. Po trvalom návrate z USA na Slovensko, v decembri 2006, ale aj počas pobytu za hranicami, účinkoval v rôznych reláciách Slovenského rozhlasu.

V júni 1970 emigroval aj s manželkou cez Južosláviu a Taliansko do USA, kde popri rodine, štyroch deťoch a práci, sa venoval kultúre v New Yorku medzi našimi krajinami. Stal sa členom rôznych kultúrnych a národných spolkov, režíroval, recitoval, vystupoval na rôznych kultúrnych podujatiach. Študoval fotografiu na súkromnej škole a vystavoval vo viacerých galériách. Pracoval aj ako hlásateľ československého vysielania na AM v N.Y., neskôr aj ako dlhoročný majiteľ rozhlasovej stanice Slovak Radio na FM, kde si všetko pripravoval a vysielal sám. Taktiež pripravoval aj hudobné programy pre rozhlasovú stanicu Slobodná Európa pod názvom New York - New York.

Je americkým aj slovenským rádioamatérom s najvyššou rádioamatérskou licenciou Extra class s kódom: KE2VH. V USA žil 36 rokov, až do roku 2006. Odvtedy žije v rodnej Bratislave, kde sa venuje portrétnej fotografii a príležitostne vystavuje.

*Redakcia TCB*



## Medvedie skaly

Ako štrnásťročný (1954) som chodil sám do modranských hôr na výlety. Nebál som sa, že zablúdím. S mojím otcom som dost' toho pochodil, on bol v horách vlastne doma, v horárni sa narodil, tam aj vyrastal. Jeho otec, môj dedko, Pavol Rapoš, slúžil celý život mestu Modra ako okresný horár, pán „oberjager“. Otec môjho deda, praotec Pavol, bol zastrelený v horárni pytliakom cez okno, keď večeral. Vrah použil podomácky vyrobené odliate olovené „posty“ do nábojníc, ktoré sa v ten čas používali len na divé svine. Vtedy môj dedko mal iba dva roky. Neskôr išiel v šľapajách svojho otca a stal sa tiež horárom, až pánom okresným, oberjagerom.

Rád som chodieval do tých hôr, už ako 13 ročný, len tak krížom-krážom. Tiež som hľadal nejaké pekné miesto na táborenie, pre nás, chalanov z nášho dvora, aj z Francisciho ulice. Podmienkou bolo: dobrá pramenistá voda, nejaké skryté miesto ďalej od ľudí, aj od značkovaných turistických chodníkov.

Blízko „Medvedích skál“ sa mi to pozdávalo. Tiekla tam čistá voda z horského potoka. Bol to taký zabudnutý kút v tmavom lese. Ukázal som to kamarátovi „Maxovi“, ktorému sa mu to tiež zapáčilo.

V predajni športových potrieb v Bratislave pod Michalskou bránou sme si spolu kúpili taký lacnejší stan, určený pre mládež. Nemali sme peniaze na väčší. Škoda, že bol až tak malý, nespalo sa v ňom dobre. Ledva sme sa tam zmestili. Na druhý deň sme našli lepšie miesto pre táborenie. Bol to mierny kopec, taká malá zarastená náhorná plošina, ešte ďalej od turistického chodníka. Kúsok odtiaľ, pod vysokou hustou trávou vyvierať spod stromu tenký pramienok čistej ľadovej vody. Slovom fantázia! Nemohli sme nájsť nič lepšie.

Začali sme tam chodiť viacerí chalani v soboty a nedele, a my dvaja už s normálnym stanom pre dospelých. Najprv to boli len pracovné výlety. Hlboké ohnisko som vykopal aj obložil veľkými kameňmi, ktoré som dokotúľal do prudkého kopca z blízkeho potoka. Robil som to viacej dní. Boli to naozaj ťažké kamene a v tie dni práve udreli veľké horúčavy.

Z podniku Stavindustria, kde som pracoval ako elektrikár, zohnal som tri veľké kožené zástery pre zväčšov a z nich som spravil, za pomoci cvokov, praciek a nožníc pre mňa, aj dvoch kamarátov batohy, podobné ako „uesky“, podľa americkej armády. Pri balení všetky veci sa na tesno poukladajú na zem na rozťahnutú kožu. Tá sa potom zavinie a už len zavesí na plecيا ako ruksak. Americkí vojaci to majú z celty, ale my sme to mali z hrubej parádnej kože.

Na Dunajskej ulici, oproti končiacej Rajskej ulici, bola malá brašnárska dielňa pána Jaroša. Tento zručný remeselník vyrobil pre slovenský film Jánošík

(1963) všetky remene aj opraty. Aj mne spravil pekný, nevšedný, široký, vybíjaný remeň, ktorý som rád nosil k Medvedím skalám.

Po čase okolo táboriska sme si zhotovili ohradu, taký ranč z malých stromčekov, ktoré rástli po okolí, s'aby v džungli. Aj záchod sme si vymysleli. Bola to hlboká jama, pred ňou taká sedačka upevnená do zeme a vedľa lopata na zásyp. Inú, jamu vyloženú halúzkami, sme používali ako komoru. Pri odchode sme si do jamy schovali jedlo, ktoré sme nespotrebovali, niekedy aj chlieb, konzervy, príbory, aj svetre, vetrovky a vrch pozakrývali halúzkami a drevom na kúrenie. Bola to ochrana pred dažďom aj pred zlodejmi. Neskôr sme si vyrobili pre stany dve podsady, čo bola výhoda pred vlhkom, dažďom aj lesnou zverou. Tiež sme si zhotovili dve lavice aj stôl. Všetko u nás vyzeralo vzorne, perfektne a čisto. Pri odchode oheň sme vždy uhasili vodou.

Príprava na táborenie začínala v Bratislave už pri konci týždňa. Zásobili sme sa prevažne lacnými potravinami z veľkoobchodu „Teta“. Mali sme radi guláš z bravčových hláv za 5 korún, konzervu „Chatka“, račie mäso, dovoz z Ruska, tiež za 5 korún, rôzne paštéty, lacné varené salámy, slaninu na opekanie, niekedy aj špekáčky, cibuľu, zemiaky a veľa chleba. Ten sme zjedli vždy ako prvý.

Raz som pre nás kúpil jedného pstruha, že si ho opečieme na ohni alebo v pahrebe. Tešili sme sa na to. Lenže na tú rybu som zabudol, ležala dva dni v našej podzemnej komore. Spomenuli sme si na ňu skoro pri odchode. Ohnisko už vyhaslo a zápalky sme minuli, nikto z nás nefajčil. Vtedy som navrhol, že skúsme tú rybu zjesť surovú. Bola vyčistená, pripravená na opekanie. Tak sme si ju po bratsky nožom rozdelili a zjedli, nebol to žiaden problém. Ved' aj Tarzan z rodu opíc jedol surové a nič sa mu nestalo. Lenže tá naša ryba zakrátko u všetkých spôsobila poriadnu prehánku. Asi nikto z nás nemal „tarzaní žalúdok“. Chalani nadávali na ten môj výmysel, aby som viacej na „čunder“ žiadne ryby nenosil. Šťastie, že ja jediný som nemal s ňou žiadne problémy. Fungoval som normálne.

V jednu sobotu popoludní, keď sme práve dojedali posledné hlty našej „kockovej“ vojenskej polievky, prišli k nám znenazdania traja poľovníci. Dvaja v uniforme, tretí v civile. Určite nás našli náhodou. A hneď na nás s veľkým krikom: „Okamžite sa odtiaľto odpracte, tu je rezervácia, tu nemáte čo robiť, nič, ani rozkladať stany, ani zakladať ohne. Okamžite sa zbaľte a navždy odtiaľto vypadnite, počkáme! Páni horári, tak sa zdalo, boli dobre nahnevaní, až sme sa ich zľakli. Niektorí z nás sa začali baliť. V tejto neutešenej situácii som predstúpil pred chalanov a priateľsky, možno až diplomaticky, som zachraňoval situáciu. Prihovoril

som sa k pánom horárom: „Viete, ak by môj dedo bol ešte dnes vo funkcii, tak by sme tu určite mohli táboriť, dovolil by nám to a nebol by s tým žiaden problém“. Páni lesníci sa spýtali: „A kto bol tvoj dedo?“ – „Pán okresný horár – „oberjager“ Pavol Rapoš“. - „Oni boli tvoj dedko?“ - Áno môj dedko-. „No tak chlapani, v poriadku ... len ... dávajte pozor na oheň, aby sa hore nič nestalo. Všetko po sebe upracte a tak, no však vy to iste viete“. A hneď aj odišli. Odvtedy sme ich nevideli. Éj, ale nám odľahlo. Bol to pre nás poriadny šok. Chalani mi za to veľmi ďakovali. Naša osada mala také ľudomilné meno – názov, volali sme sa „Kobry“.

Raz sa stalo, že sa nám minul chlieb a pred nami bola ešte celá nedeľa. Iných potravín bolo dosť, len toho chleba málo. Reku, pôjdeme sa spýtať na Zochovu chatu „Karpatskému vlkovi“, za pánom Ivičičom, on nám chlieb iste predá. Bola to príjemná polhodinová prechádzka krížom cez horu.

Prišiel som za ním osobne. Pán vedúci sedel v jedálni pri veľkom stole a veselo sa rozprával s dvoma hájnikmi v uniforme a ako vždy, čosi popíjal. Vtedy prebiehala pri ich stole súťaž s poľovníckym psom. Pán Ivičič trval na tom, že keď tam prítomnému psovi prinesú na tanieri rezeň z jeho kuchyne a majiteľ mu povie „nesmieš“, či ho ten pes naozaj poslúchne. Sledoval som to z diaľky.

Slečna servírka o chvíľu priniesla na tanieri kúsok surového mäsa a podala pánovi Ivičičovi. On to položil pred psa. Poľovník v uniforme zavelil: „Nesmieš!“. Psík zastal nad mäsom, ani sa nepohol. Jeho jeho sliny začali aktívne tiecť priamo na sústo. V tej polohe vydržal dlho, pokiaľ mu majiteľ nezavelil: „Môžeš!“. V tej sekunde zostal tanierik čistý, aj vylízaný. Sám „Karpatský Vlk“ uznal, že stávkou prehral, preto hneď objednal ďalšiu rundu pre všetkých pri stole.

Prišiel som k nemu a nasmelo požiadal, či by nám mohol predať kúsok chleba. V tom momente sa na mňa vulgárne vyrútil: „Ja tu nebudem podporovať žiadnych čundrákov z Bratislavy. Chleba si máte nosiť z domu, alebo z Harmónie. Nepredám vám ani krajec. No to by tak vyzeralo, aby som ja tu zásoboval z mesta nejakých došlých čundrákov. Nič vám nepredám, kúpte si inde!“

Vyzeral veľmi hodnoverne, až som sa ho zľakol. Zrejme to aj trochu hral pred prítomnými horármi aj hosťami. Smutný som odišiel von a oznámil to kamarátom.

Za ten chlieb a jeho vulgárnu reakciu som sa na „Karpatského vlka“ poriadne nahneval. Veď sme sa volali „Kobry“, máme teda na to právo. Čo by sa mu stalo, keby nám predal kúsok obyčajného chleba? Nič, ani by o tom nevedel.



Preto som navrhol kamarátom, že za trest mu ukradnem jedného živého barana, hneď v ten deň, v tú istú nedeľu, aj keď tam bolo veľa ľudí, ktorí ich obdivovali, aj trávou krmili. Ovce boli za vysokým plotom z hrubého drôtu. Chovali ich tam na mäso, pre rôzne podnikové zábavy, riaditeľov aj politikov. Bolo to vždy spojené s pečenou baraninou a poriadnou zábavou. O takéto hostiny a z toho vyplývajúci dobrý zárobok sa vždy postaral pán Ivičič, alias „Karpatský vlk“. Bol to veľký chlap, ktorý vo svojej mladosti, vďaka povojnovej munícií, prišiel o nohu. Mal ju drevenú. Nebolo jednoduché, ukradnúť barana spoza vysokého plotu a to ešte v nedeľu popoludní, keď bola Zochova chata v plnej prevádzke a všade veľa turistov.

Na pomoc som si zobral kamaráta z dvora Martina Mišuru. Priplazili sme sa vo vysokej tráve, zozadu od hory, až k plotu. Pomaly, ležiac, sme dýkami podkopali plot a mierne zdvihli pletivo. Ovce si nás vôbec nevšimli. Napadlo ma, že v ohrade nemajú ani kúsok trávy, tak som im z tej trávy vedľa mňa, opatrne trochu natrhal. Ako ovce zbadali v mojej ruke chumáč trávy, div sa nezadlávali. Všetky k nám pribehli aj nás vlastnými telami vykryli od návštevníkov z druhej strany. Chcel som s tou trávou dostať, bližšie najväčšieho barana, bol vzadu. O chvíľu prišiel, a hneď si hlavu vopchal až pod plot, do vyhrabanej diery pre trávku. V tom momente som ho schytil za rohy a začal ťahať von z ohrady. Hneď sme mu zaviazali vreckovkou papuľu, lebo sa začal ozývať. Martin mi podal kovbojskú šatku, s ktorou som mu zviazal zadné nohy a odplazili sa s ním nazad do hory. Tam mi ho vyložil na plecía a rýchlo, v rámci možností, sme odišli oblúkom na náš „flek“, k nášmu táborisku. Prišiel som tam dobre unavený a mokrý ako myš. V ten deň bolo veľmi horúco. Chalani nechceli veriť, že sa nám to podarilo.

Kamarát Maxo barana rozdelil tak, aby sa zmestil do našich troch batohov. Kožu a ostatky sme hlboko zakopali, iste si to líšky našli.

K nám do Bratislavy sme priniesli čisté čerstvé mäsko. Nebolo ho až tak veľa, ako sa to spočiatku zdalo. S mojím otcom, detektívom u „Dvoch levov“, sme sa dohodli, že on sám spraví pre nás, ako správny horárov syn z Modry, pravý baraní guláš so zemiakmi, aj s dedovým dobrým modranským vínom. Boli sme na to šiesti, čo sme sa u nás, na štvrtom poschodí, na Francisciho 2. hostili a to preto, lebo „Karpatský vlk“, pán Ivičič, nám nechcel predať kúsok chleba, a to len preto, že sme boli pre neho „len obyčajní mestskí čundráci z Bratislavy“.

*Úryvok z knihy nám poslal sám autor, Bohuslav Rapoš  
Ďakujeme redakcia TCB*



**novembroví oslávenci**



**Čárli**, T.O. Eldorado 1945, 4.11. 1929

\* \* \*

**Šperhák T.O.** Veselí samotári, 6.11.1929

\* \* \*

**Sarti**, TO Guadiana , 8.11.1951



**Veľa zdravia oslávencom želá**

Tramp club Bratislava



**Povstaňte kamaráti !**

Zákerná choroba dňa 26. októbra 2021 predčasne ukončila mladý život. Vo veku 22 rokov zomrel Jiří "Jirka" Landori, basák kapely T.K. Duha.

Smutnú správu oznámil otec – Zlót'a, T.K. Duha.

\* \* \*

**25.10.2021** odišiel na posledný vander,  
z ktorého niet návratu vo veku 73 rokov kamarát

**Emil „Emanek“ Mesároš**. Trpel  
viacerými, zdravotnými neduhmi, ktoré sa podpísali  
na jeho zdravý stav Sršal vtipom, kde sa objavil tam  
bolo veselo a preto bol veľmi obľúbený. Na  
vojenčine sa naučil hrať na gitare a priniesol do  
osady aj niekoľko nových pesničiek, ktoré sme nepoznali. V poslednej dobe už  
nevládal chodiť medzikamarátov a väčšinu času strávil doma. Na



*poslednej ceste sme ho vypravadili*

*29.10.2021 na cintoríne v Rači. Posledné ahoj za osadu Mono.*

\* \* \*



16. novembra 2021 nás vo veku 72 rokov opuťil kamarát

**„Ud’o – Udzenáč“ - Peter Wittgruber**

Rozlučili sma sa s nim 22.novembra 2021 na cintoríne v Pezinku

*Info Ud’o ml.*

\* \* \*

*So zármutkom oznamujeme, že dňa 26.10.2021 po zákernej chorobe vo veku 22 rokov zomrel basák kapely TK Duha **Jiří „Jirka“ Landori.***  
*Info TCB-Bratislava*

\* \* \*

S ľútosťou oznamujeme, že dňa **21.11.2021** vo veku 85 rokov na svoj posledný vander vybral **Pavel“ Budulínek“ Fabšo**, člen TO Askalona a člen Tramp clubu Bratislava. Posledná rozlúčka so zosnulým bola 30.11. v bratislavskom krematóriu.

*Info TCB-Bratislava*

**Česť ich pamiatke!**

**Redakcia TS a Tramp club Bratislava**



## DECEMBER – 2021

### decembroví oslávenci

Ludi T.S., osláví 21.12. 82 rokov



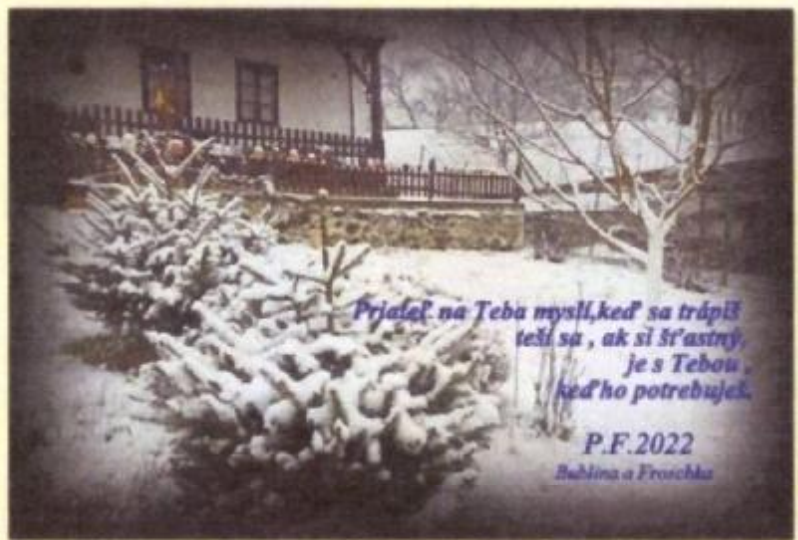
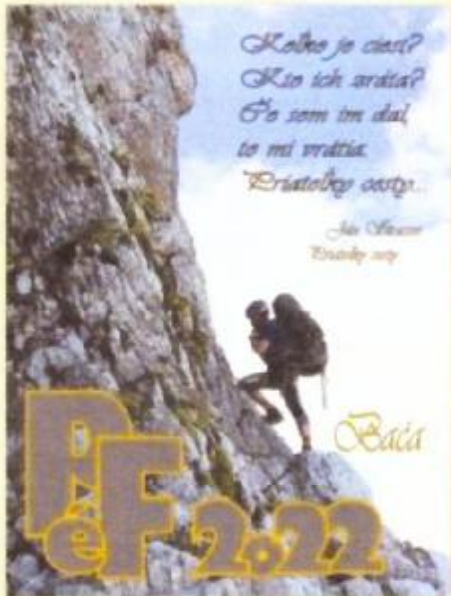
**Veľa zdravia oslávencom želá**

*Hech žije!*

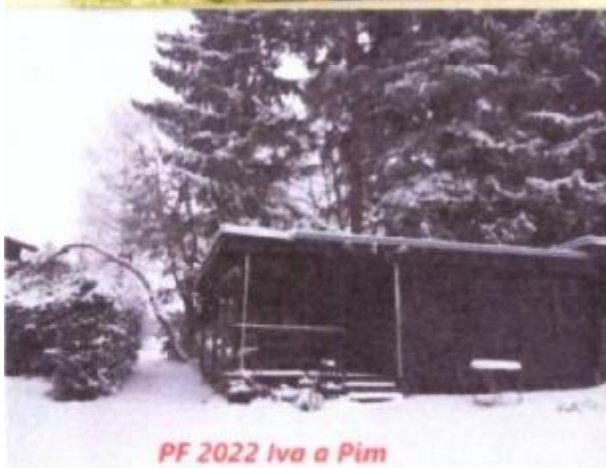


Tramp club Bratislava





Veľa suchých chodníkov,  
 modrú oblohu  
 a stále dobrú náladu  
 v kruhu kamarátov  
 po celý rok 2022 želá  
**T. O. ZLATÁ KALEDÓNIA**



PF 2022, koláž vytvoril Džipo









Ahooy rok  
2021



PF - 2022

*Suché chodníky a modrú oblohu...  
praje Tramp Club Bratislava*



Vitaj rok  
2022